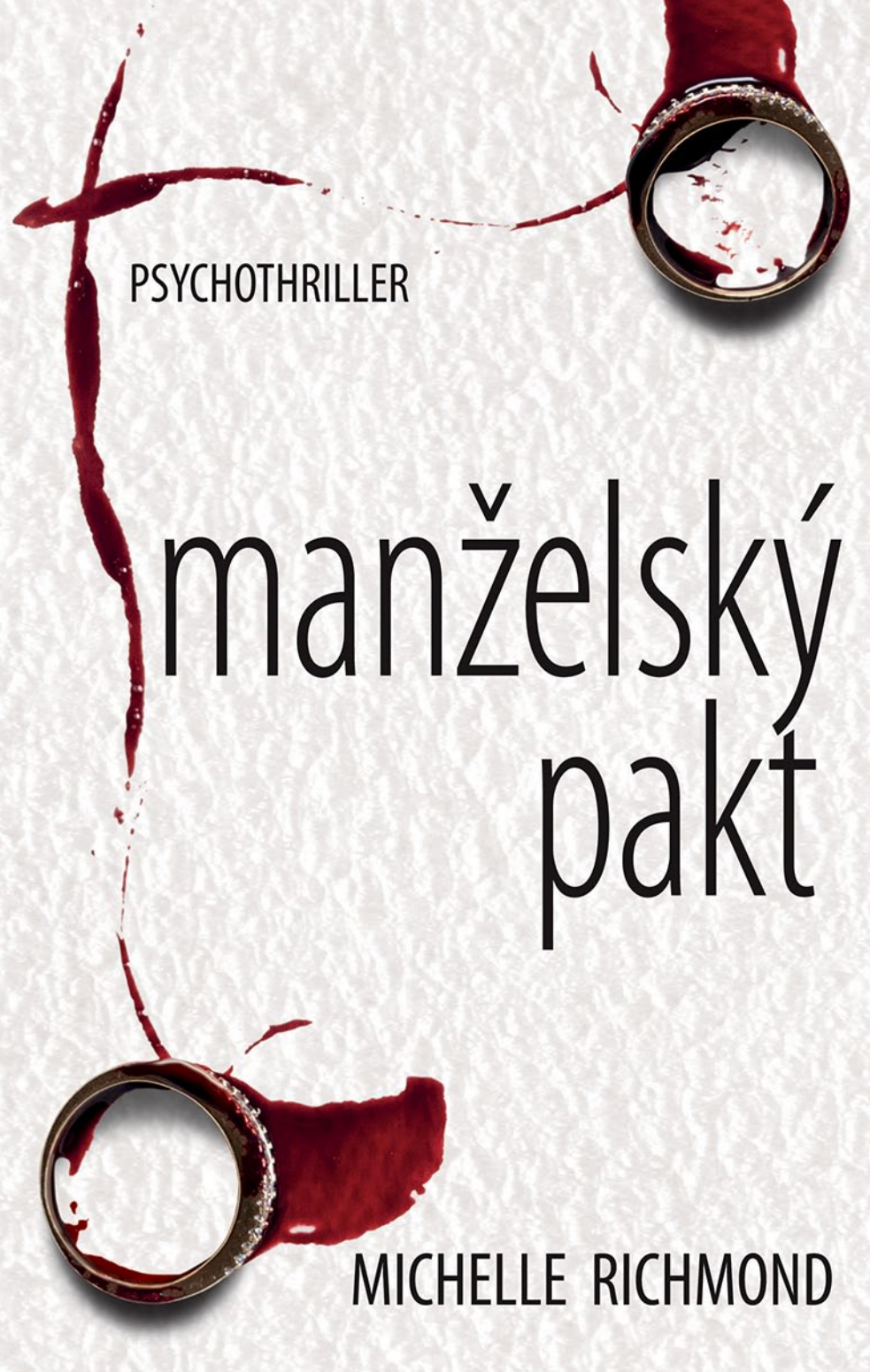

PSYCHOTHRIILLER

manželský pakt

MICHELLE RICHMOND

manželský pakt

MICHELLE RICHMOND

2017

Copyright © 2017 by Michelle Richmond
Translation © 2017 by Květa Palowská

Veškerá práva vyhrazena. Žádná část tohoto díla nesmí být reprodukována ani elektronicky přenášena či šířena bez předchozího písemného souhlasu majitele autorských práv.

Z anglického originálu THE MARRIAGE PACT,
vydaného nakladatelstvím Bantam Books, New York 2017
přeložila Květa Palowská
Odpovědná redaktorka: Karin Lednická
Jazykový redaktor: Martin Pilař
Korektura: Iveta Muchová a Dana Konvičková
Sazba písmem Minion Pro: Rajka Marišinská a Dušan Žárský
Obálka: Rajka Marišinská
Vydání první
Vydalo nakladatelství DOMINO, Na Hradbách 3, Ostrava 1,
v září 2017

ISBN 978-80-7498-229-3

Věnováno Kevinovi

1

Proberu se v Cessně. Letadlo rozráží vzduch. Hlava mi třeští a na košili mám skvrny od krve. Netuším, jak dlouhá doba uplynula. Pohlédnu na ruce. Očekávám, že uvidím pouta, ale nikde nic. Jen běžný bezpečnostní pás kolem těla. Kdo mi ho zapnul? Nepamatuji se ani na to, jak jsem nastupoval do letadla.

Otevřenými dveřmi kabiny vidím pilotův zátylek. Na palubě není nikdo kromě nás dvou. Hory jsou pokryté sněhem, letadlo zápolí s větrem. Pilot sedí strnule, zdá se, že je soustředěný výhradně na palubní přístroje.

Zvednu ruku a dotknu se hlavy. Krev už uschla a proměnila se v lepkavou hmotu. Kručí mi v žaludku. Naposledy jsem jedl francouzský toust. Jak je to dlouho? Na vedlejším sedadle najdu vodu a sendvič zabalený ve voskovaném papíru. Otevřu láhev a napiji se.

Rozbalím sendvič – je se šunkou a švýcarským sýrem – a ukousnu si. Sakra! Čelist mě rozbolí tak, že ani nemůžu žvýkat. Poté, co jsem upadl na podlahu, mi zřejmě někdo zasadil ránu pěstí.

„Letíme domů?“ ptám se pilota.

„Záleží na tom, kde jste doma. Míříme do zálivu Half Moon Bay.“

„Nic vám o mně neřekli?“

„Křestní jméno, místo přistání, to je tak všechno. Jsem jenom taxikář, Jakeu.“

„Ale jste členem, nebo ne?“

„Jistě,“ přisvědčí nezúčastněným tónem. „Věrnost manželce, loajalita k Paktu. Dokud nás smrt nerozdělí.“ Obrátí se ke mně jen na tak dlouho, aby mi pohledem dal jasně najevo, že se nemám dál vyptávat. Dotyčného jsem nikdy předtím neviděl.

Prorazíme vzduchovou kapsu tak prudce, až mi sendvič vyletí z ruky. Pilot nadává a zoufale mačká tlačítka. Vykřikuje cosi na kontrolu letového provozu. Rychle ztrácíme výšku. Svírám opěrky a myslím na Alici, vybavuji si náš poslední rozhovor a lituji, že jsem neřekl spoustu věcí.

Pak letadlo najednou přestane klesat, znovu nabíráme výšku a zdá se, že je všechno v pořádku. Posbírám z podlahy kousky sendviče, zabalím je do papíru a položím na sedadlo vedle sebe.

„Omlouvám se za turbulenci,“ řekne pilot.

„Není to vaše vina. Poradil jste si dobře.“

Nad prosluněným Sacramentem se pilot konečně uvolní. Bavíme se o basketbalovém týmu Golden State Warriors a jejich překvapivých výsledcích v právě probíhající sezoně.

„Co je dnes za den?“ zeptám se.

„Čtvrtek.“

S úlevou sleduji z okna známé pobřeží, vděčně shlížím na malé letiště v zálivu Half Moon Bay.

Přistání proběhne hladce. Jakmile stroj dosedne na přistávací dráhu, pilot se ohlédne a prohodí: „Nehodláte si na tyhle výlety zvyknout, že ne?“

„Nic takového nemám v plánu.“

Vezmu tašku a vystoupím. Pilot nechá motory běžet a zavře dveře. Letadlo se prudce obrátí a znovu vzlétne.

Zamířím do letištní kavárny, objednám si horkou čokoládu a napíšu esemesku Alici. Nejspíš ji čeká ještě řada schůzek, je běžný pracovní den, dvě hodiny odpoledne. Nechci otravovat, ale vážně ji potřebuji vidět.

Přichází odpověď. *Kde jsi?*

Zpátky v HMB.

Vyrazím v 5.

Z Aliciny kanceláře je to do zálivu Half Moon Bay víc než dvacet mil. Píše o rušném provozu v centru, a tak si objednám jídlo, skoro všechno z levé části jídelního lístku. Kavárna je prázdná. Rázná servírka v dokonale vyžehlené uniformě nečinně postává. Při placení prohodí: „Pěkný den, Příteli.“

Vyjdu ven, posadím se na lavičku a čekám. Je chladno, padá mlha. Než se objeví Alicin ojetý jaguár, jsem celý promrzlý. Vstanu a zkontroluji, jestli mám všechno. Alice mezitím přistoupí k lavičce. Je oblečená do práce, ale podpatky vyměnila pro jízdu autem za tenisky. Černé vlasy jí v mlze zvlhly. Rty má tmavočervené. Uvažuji, jestli se nalíčila kvůli mně. Doufám, že ano.

Stoupne si na špičky a políbí mě. Teprve tehdy si uvědomím, jak zoufale mi chyběla. Pak ustoupí a přeměří si mě od hlavy k patě.

„Aspoň že jsi celý!“ Zvedne ruku a zlehka se dotkne mojí čelisti. „Co se stalo?“

„Sám nevím.“

Obejmu ji.

„Tak proč tě předvolali?“

Chci jí toho tolik říct, ale mám strach. Čím víc bude vědět, tím větší nebezpečí jí hrozí. A navíc, přiznejme si, že pravda ji rozběsní.

Co jen bych dal za možnost vrátit se na začátek – do doby před svatbou, před Finneganem, do doby, než nám Pakt obrátil život naruby!

2

Upřímně řečeno – svatba byla můj nápad. Ne že bych obstaral místo, jídlo, hudbu a všechny ty věci, se kterými si Alice tak dobře poradila. Ale s myšlenkou jsem přišel já. Znal jsem Alici tři a půl roku. Chtěl jsem ji a manželství mi připadalo jako nejlepší způsob, jak zajistit, abych o ni nepřišel.

Pokud jde o vytrvalost, neměla Alice příliš dobrý traťový rekord. V dřívějších dobách bývala divoká, ukvapená, občas se nechala příliš snadno unést a vrhala se za pomíjivým, laciným cílem. Báł jsem se, že kdybych čekal příliš dlouho, bude pryč. Svatba, mám-li mluvit na rovinu, byla jednoduše prostředkem, jak si Alici zajistit nastálo.

O ruku jsem ji požádal jednoho vlahého lednového úterý. Její otec byl po smrti a bydleli jsme v Alabamě. Otec byl poslední žijící člen Aliciny rodiny a jeho nečekané úmrtí jí otrásl. Nikdy předtím jsem ji takovou neviděl. Po pohřbu jsme celé dny vyklízeli dům na předměstí Birminghamu, kde vyrostla. Každé ráno jsme probírali bedny v podkroví, v pracovně a v garáži. Dům byl plný artefaktů života jejích blízkých: předmětů z dob otcovy vojenské kariéry, pozoruhodných baseballových trofejí jejího zesnulého bratra, matčiných kuchařských knih, vybledlých fotografií prarodičů.

Jako poklad malého, dávno zapomenutého kmene vyhynulé civilizace.

„Já jsem poslední,“ řekla. Nijak lítostivě, zkrátka věcně. Její matka umřela na rakovinu, bratr spáchal sebevraždu. Ona přežila, ale ne bez újmy. Zpětně vidím, že postavení jediného žijícího člena rodiny z ní učinilo mnohem laskavější a nedbalejší bytost, než jakou by zřejmě byla za jiných okolností. Nejsem si jistý, jestli by řekla ano, nebýt na světě tak sama.

Zásnubní prsten jsem objednal několik týdnů předem, dorazil prostřednictvím přepravní služby chvíli poté, co se Alice dozvěděla o otcově smrti. Nevím proč, ale cestou na letiště jsem uložil krabičku do své sportovní tašky.

Po dvou týdnech v domě jsme zatelefonovali realitnímu agentovi a požádali ho, aby přišel provést odhad. Procházeli jsme místnostmi, dotyčný si dělal poznámky, usilovně škrábal, jako by se připravoval na zkoušku. Nakonec jsme stanuli na verandě a čekali na jeho posudek.

„Určitě chcete dům prodat?“ zeptal se.

„Ano,“ řekla Alice.

„Totiž –“ mávl deskami směrem k nám. „Proč tady nezůstanete? Vezměte se. Mějte děti. Vybudujte si tu život. Tohle město potřebuje rodiny. Moje děti jsou otrávený. Syn musí hrát fotbal, protože jsme nesehnali dost kluků na založení baseballového mužstva!“

„No,“ začala Alice a vyhlédla na ulici, „protože.“

A bylo to. „Protože.“ Chlápek se bleskově znovu proměnil v realitního agenta. Doporučil cenu a Alice navrhla trochu nižší částku. „To je pod tržní hodnotou v téhle čtvrti!“ zvolal překvapeně.

„V pořádku. Chci mít tu záležitost z krku,“ odpověděla.

Zapsal si poznámku. „Tím mi samozřejmě jen usnadníte práci.“

Za několik hodin přijelo nákladní auto, vystoupili chlápové a dům byl zbaven vysloužilého nábytku a zastaralých spotřebičů. Zůstaly jen dvě lenošky u bazénu, které tam stály od roku 1974, kdy byl vyhlouben a vybetonován.

Druhý den poté přijelo další auto s jinými muži – zkušenými profesionály, které najal obchodník s nemovitostmi. Nastěhovali do domu nový nábytek. Postupovali rychle a sebejistě, po stěnách rozvěsili velké abstraktní obrazy, na police umístili nablýskané drobnosti. Když skončili, dům byl stejný a zároveň jiný: světlejší, méně zahlcený, zbavený otravných předmětů, které propůjčují místu duši.

Následující den prováděl zástup realitních agentů místnostmi hejno potenciálních kupců. Všichni šeptali, otevírali skříně a prádelníky, studovali lejstra s podrobnostmi. Odpoledne zatelefonoval agent a sdělil nám čtyři nabídky. Alice přijala tu nejvyšší. Sbalili jsme naše věci a já jsem objednal letenky zpátky do San Franciska.

Večer, když vyšly hvězdy, Alice pomalu vyšla ven, pozorovala noční oblohu a navždy se loučila s Alabamou. Bylo teplo, nad zídkou se vznášela vůně grilovaného masa. Venkovní lampy se třpytivě odrážely na hladině bazénu a pohovky byly určitě stejně příjemné jako onoho prvního dne, kdy je otec dovezl na verandu a jeho žena byla půvabná a opálená a děti malé a neposedné. Měl jsem dojem, že nám Alabama nabízí to nejlepší, co může, a přesto se Alice zdála být velice smutná, necitlivá ke kráse, která se k nám bez varování přikradla.

Později jsem vyprávěl známým, že nápad využít tuhle chvíli a požádat Alici o ruku přišel z náhlého popudu. Přál jsem si, aby se cítila líp. Chtěl jsem jí ukázat, že budoucnost existuje. Toužil jsem ji za tak smutného dne učinit šťastnou.

Přistoupil jsem k bazénu, poklekl, vyjmul prsten z krabičky, vložil ho do upoceně dlaně a nabídl jej Alici. Neřekl jsem ani jediné slovo. Pohlédla na mě, sklouzla očima k prstenu a usmála se.

„Tak jo!“ řekla.

3

Naše svatba se konala na pastvině na břehu Russian River, dvě hodiny jízdy na sever od San Franciska. Místo jsme si prohlédli už o pár měsíců dříve. Několikrát jsme projeli kolem, protože nebylo uvedeno na žádném ukazateli u silnice. Když jsme otevřeli branku a sešli po pěšině k řece, Alice mě objala a řekla: „Já to tady miluju!“ Nejdříve mě napadlo, že žertuje. Tráva místy dosahovala bezmála jedenapůlmetrové výšky!

Usedlost byla rozlehlá mléčná farma, po pastvině se potulovaly krávy. Patřila muzikantce, která hrála na doprovodnou kytaru v Alicině první hudební skupině. Ano, moje žena hrála v kapele, a dokonce je možné, že jste jejich hudbu slyšeli, ale o tom později.

Den před svatbou jsem opět projížděl autem kolem farmy. Tentokrát místo vypadalo úplně jinak. Jane, ta kytaristka, pastvinu celé týdny sekala, upravovala a znovu zarovnávala drny. Výsledek byl úžasný! Plocha vypadala jako dráha absolutně dokonalého golfového hřiště. Trávník sahal na vrchol kopce a pak se svažoval k řece. Jane prohlásila, že ona a její partnerka mají projekt pod dohledem.

Stál tam velký stan, vedle bylo prostranství a také bazén

s moderním přístřeškem. Nad břehem se zvedalo pódium a na vyvýšenině trůnil altán, odkud bylo možné všechno pozorovat. Kolem se pomalým uvážlivým krokem procházely krávy.

Byly přineseny židle, stoly, vybavení, zesilovače a slunečníky. Alice po svatbách moc nedychtila, ale večírky zbožňovala. Za celou dobu, co jsme byli spolu, jsme žádný nepořádali, ale slyšel jsem o nich vyprávět. Velké párty v sálech, na plážích, v jejích předchozích bytech; zjevně měla talent. Takže když přišlo na zařizování, stáhl jsem se stranou a nechal ji, ať uplatní svůj um. Měsíce plánování, všechno dokonalé, perfektně načasované.

Dvě stě lidí. Počítali jsme se stovkou pro mě a stovkou pro ni, ale nakonec došlo k jisté nerovnováze. Seznam hostů byl legračně pestrý, jako při každé svatbě. Moji rodiče a babička, společníci z firmy mojí ženy, kolegové z kliniky, kde jsem pracoval, bývalí klienti, kamarádi z vysoké a z dob doktorandského studia, Alicini známí z hudební branže, různorodá společnost ostatních hostů.

A Liam Finnegan s manželkou.

Ti dva byli poslední pozvaní, na seznamu hostů jim náležela čísla 201 a 202. Alice se s Liamem seznámila tři dny před svatbou, v právnické firmě, kde poslední rok pracovala dnem i nocí. Já vím, je to zvláštní, že je moje žena právníčka. Kdybyste ji znali, taky byste se divili. O tom si rovněž můžeme promluvit, ale později. V tuto chvíli je důležitý Finnegan – Finnegan a jeho žena, Liam a Fiona, hosté č. 201 a č. 202.

Moje žena pracovala na Finneganově případu jako advokátní koncipientka. Šlo o duševní vlastnictví. V současné době je Finnegan obchodníkem. Před lety však vedl irskou

folk-rockovou hudební skupinu. Jeho hudbu jste pravděpodobně nikdy neslyšeli, ale jméno možná znáte. Figurovalo ve všech britských hudebních časopisech – *Q*, *Uncut*, *Mojo*. Řada hudebníků ho považuje za velmi vlivnou osobnost.

Poté co byla Alice pověřena zmíněným úkolem, neposlouchali jsme doma nic jiného než jeho cédéčka. Případ byl zcela jasný. Jistá mladá skupina odcizila část jedné z jeho písní a proměnila ji v ohromný hit. Kdybyste byli jako já a nerozuměli hudbě na technické úrovni, podobnosti byste nenašli, ale z pohledu hudebníka, jak tvrdila moje žena, nebylo o krádeži pochyb.

Případ vyplynul z komentáře, který Finnegan vyslovil před několika lety. Řekl novináři, který s ním dělal rozhovor, že hit zmíněné skupiny podezřele připomíná píseň z jeho druhého alba. Neplánoval žádnou další akci, ale pak mu manažer zmíněné kapely poslal dopis s žádostí, aby se za poznámku veřejně omluvil a prohlásil, že píseň nebyla odcizena. V tu chvíli se daly věci do pohybu a moje manželka nakonec pracovala spousty hodin na svém prvním velkém případě.

Jak jsem řekl, byla koncipientkou, takže když soud rozhodl ve Finneganův prospěch, všichni chválu sklidili kolegové. O měsíc později, týden před svatbou, navštívil firmu Finnegan. Získal šílenou částku, mnohem víc, než bylo nutné, a tak chtěl všem poděkovat za odvedenou práci. Když přišel, společníci ho uvedli do zasedací místnosti a zahrnuli ho historkami o neuvěřitelné strategii. Na závěr jim poděkoval, ale požádal, zda by se mohl setkat se všemi, kdo pracovali na jeho případě. Pochválil pár taktických instrukcí a návrhů, až všichni překvapilo, jakou pozornost věnuje drobným detailům.

Zvlášť se mu líbily údaje, které sepsala Alice. Bylo to zábavné, kreativní čtení – pokud ovšem mohou být informace pro právního zástupce zábavné a kreativní. Společníci tedy přizvali koncipientku do konferenční místnosti. Mezi řečí padla zmínka, že se o víkendu vdává. Finnegan poznamenal, že svatby zbožňuje, a Alice žertem prohodila: „A nechcete přijet na tu moji?“ Překvapivě souhlasil: „Bude mi ctí!“ Později, když odcházel, zastavil se u Aliciny přepážky pro pozvánku.

O dva dny později nám kurýr doručil balíček. Ten týden jsme dostali spoustu svatebních darů, takže jsme na zásilce neshledali nic divného. Zpáteční adresa zněla *Finneganovi*. Otevřel jsem obálku; skrývala otevírací bílé přání s obrázkem dortu na přední straně. Vkusné.

*Alice a Jakeu, z celého srdce vám blahopřeji
k nadcházejícímu sňatku. Chovejte manželství v úctě,
bohatě se vám odmění.*

Liam

Do té chvíle jsme obdrželi samé poměrně nepřekvapivé dary. Existovala jistá rovnice, která mi umožňovala předvídat obsah každého balíčku ještě před otevřením. Hodnota daru obvykle představovala přibližně částku čistého příjmu dárce znásobenou léty, která jsme dotyčného znali, lomeno pí. Nebo tak něco. Babička nám koupila porcelánový servis pro šest osob. Můj bratranec nám věnoval topinkovač.

V případě Finneganových jsem ale těžko mohl cokoli odhadovat. On byl úspěšný byznysmen a právě vysoudil značnou sumu, ale měl také na kontě seznam písní, které nejspíš

moc nevynášely. A co bylo postatné, znali jsme ho krátce. V podstatě vůbec, mám-li být upřímný.

Ze zvědavosti jsem se na balíček rovnou vrhl. Byla to velká těžká krabice z recyklovaného dřeva, na víku měla vypálený štítek. Nejdříve jsem si myslel, že jde o nějakou šileně vzácnou absolutně prvotřídní irskou whisky, což by dávalo smysl. Přesně to udávala dárková rovnice.

Trochu jsem znervózněl. My s Alicí jsme žádný tvrdý alkohol doma nemívali. Což bych měl vysvětlit. Poprvé jsme se potkali v rehabilitační léčebně severně od Sonomy. Já jsem v té době pracoval už několik let jako terapeut a využíval jsem každé příležitosti, jak se něčemu přiučit. Zaskočil jsem za známého, abych získal pracovní zkušenosti. Druhý den jsem vedl terapeutickou skupinu, jejíž členkou byla Alice. Řekla, že moc pije a potřebuje přestat. Ne napořád, dodala, ale zkrátka na tak dlouho, aby dokončila změny nutné k dosažení životní rovnováhy. Nikdy prý nebyla žádný velký piják, ale po řadě rodinných tragédií se začala chovat nezodpovědně a chce znovu získat nad svým životem kontrolu. Ohromilo mě její odhodlání a jasný cíl.

O pár týdnů později, už zpátky ve městě, jsem se rozhodl, že jí zavolám. Vedl jsem skupinu školních dětí s podobnými problémy a doufal jsem, že bude ochotná přijít a popovídat si s nimi. Mluvila o svých zápasech otevřeně, a přitom poutavě. A vždycky šla rovnou k jádru věci. Chtěl jsem k dětem najít cestu a věděl jsem, že Alici budou naslouchat. Navíc byla muzikantka. Odřenou motorkářskou bundou, sestříhanými vlasy a historkami ze života plného cestování vzbuzovala úžasný dojem.

Stručně řečeno: Souhlasila, že promluví k mé skupině.

Všechno proběhlo hladce. Pozval jsem ji na oběd a spráteli jsme se. Měsíce ubíhaly, začali jsme spolu chodit, koupili jsme si společně dům a pak, jak víte, jsem ji požádal o ruku.

Takže když dorazil Finneganův balíček, napadlo mě, že uvnitř je nějaké neskutečně drahé pití, a znervózněl jsem. V průběhu prvních několika měsíců, co jsem Alici znal, se alkoholu ani nedotkla. Pak si občas při večeři začala dopřávat láhev piva nebo skleničku. Pro lidi, kteří mají problémy s pitím, to nebyl tradiční postup. Přesto se zdálo, že u Alice funguje. Ale jen co se týká piva a vína. O tvrdém alkoholu říkala, že „člověka přivede za mříže“. Něco takového jsem si stěží dokázal představit, protože Alice udržovala sebekázeň víc než kdokoliv, koho jsem znal.

Položil jsem dárek na stůl. Elegantní dřevěná krabice.

Nápis na štítku mi ale připadal trochu zvláštní.

PAKT.

Která irská whisky se jmenuje Pakt?

Otevřel jsem dřevěnou krabici. Uvnitř se skrývala další, uložená v modrém sametu. Z každé strany leželo psací pero úhledně zabalené v látce, už od pohledu mimořádně drahé – stříbrné, z bílého zlata, možná dokonce platinové. Jedno jsem uchopil, překvapila mě jeho váha i konstrukce. Tohle pero patřilo k vynikajícím darům, které by člověk koupil někomu, kdo všechno má, a proto působilo v našem případě trochu nepatřičně. Oba jsme tvrdě pracovali a nevedlo se nám špatně, ale rozhodně jsme neměli všechno. A po pravdě řečeno, pero jsem věnoval Alici k promoci. Byl to nádherný kousek zakoupený od soukromého švýcarského prodejce a vybral jsem jej po měsících průzkumu překvapivě rozmanité nabídky psacích potřeb. Jako bych otevřel dveře v oče-

kávání malého pokojíku, a místo něj objevil celý vesmír. Snažil jsem se zaplatit za ně oklikou, aby horentní částka zůstala utajena. Nechtěl jsem, aby si Alice v případě ztráty dělala výčitky.

Vyzkoušel jsem Finneganovo pero. Na balicí papír jsem načmáral několik kroužků a pak napsal větu *Díky, Liam Finnegan!* Inkoust proudil plynule, pero hladce klouzalo po papíru.

Na hřbetu pera bylo cosi vyryto.

Drobné písmo jsem nedokázal přečíst. Vzpomněl jsem si na lupu, součást deskové hry, kterou mi Alice koupila k Vánocům. Prohrabal jsem skříň v chodbě a za Riskuj!, Monopoly a Boggle jsem hru našel, lupa byla ještě zabalená v celofánu. Zvedl jsem pero ke světlu a nastavil lupu.

ALICE & JAKE. Následovalo datum sňatku a pak jednoduše DUNCANS MILLS, KALIFORNIE. Přiznávám, že jsem byl trochu zklamaný. Od jednoho z nejznámějších žijících folkových zpěváků jsem očekával víc. Nepřekvapilo by mě, kdyby vyrytý nápis vyjadřoval smysl života.

Výbalil jsem i druhé pero a položil je na stůl. Pak jsem vyjmul menší krabičku, také vyrobenou z recyklovaného dřeva, ve stejném luxusním provedení. Navrch měla vypálené stejné logo: PAKT. A překvapilo mě, jak je těžká.

Pokusil jsem se ji otevřít, ale byla zamčená. Položil jsem ji zpátky na stůl a prohlédl obal, jestli najdu klíč. Žádný jsem nenašel, jen ručně psanou poznámku vespod:

Alice a Jakeu, blahopřeji k sňatku! Pakt vás nikdy neopustí.

S pozdravem Liam

Zíral jsem na poznámku. Co jen může znamenat?

Alice musela zůstat v práci déle, potřebovala před svatbou a odjezdem na líbánky dokončit neuzavřené případy a projekty. Když konečně dorazila, objevil se milion věcí a na dárek od Finnegana jsme zapomněli.

4

Průběh svatby se dá odhadnout z prvních pěti minut. Když mají hosté trochu zpoždění, loudají se, je jasné, že to bude dřina. Na naši svatbu ale všichni dorazili neobvykle brzy. Můj neočekávanější host, Angelo Foti, přijel s manželkou Tami z města rychleji, než čekal. Zastavili se v kavárně v Guerneville, aby nějak zabili čas, a všimli si tam dalších čtyř párů v oblečení, jaké se nosívá na svatbu. Představili se a zjevně začali slavit ihned.

Kamarádi a přátelé se valili proudem, mně tekly nervy a při všem shonu jsem si teprve na začátku obřadu všiml, že se objevil Finnegan. Sledoval jsem Alici, jak v úžasných šatech sama prochází uličkou jen a jen ke *mně*, a vtom jsem za jejím ramenem zbystril Finnegana, stál v zadní řadě, na sobě dokonale padnoucí oblek a růžovou kravatu. Žena po jeho boku, asi o pět let mladší, byla oblečená v zelených šatech. Překvapilo mě, že se usmívají a jsou očividně šťastní, že jsou tady. Nejspíš jsem očekával, že Finnegan s manželkou budou samý spěch, dorazí pozdě a brzy odjedou, jen se zastaví na svatbě advokátky – společenská povinnost, odškrtnutí kolonky, nic víc. Všechno ale bylo jinak.

O tomhle jsem v té době neměl tušení, ale teď už to vím.

Jste-li hodně všímaví, rozpoznáte na svatbě šťastné manželské páry. Možná jde jen o potvrzení, že provedli dobrou volbu, možná o víru ve svatební dohodu. Je to dojem snadno rozpoznatelný a těžko popsatelný, ale Finneganovi tak působili. Než jsem sklouzl očima zpátky k Alici – byla nádherná v bílých šatech bez rukávů a retro kloboučku bez krempy –, Finnegan zachytil můj pohled, usmál se a gestem naznačil, že pozvedá sklenku k přípitku.

Slib proběhl velmi rychle. Prsten, polibek. Pár minut poté, co Alice kráčela uličkou, jsme byli manželé, a zrovna tak rychle se rozproudila hostina. Zapletl jsem se do rozhovoru s přáteli, příbuznými a spolupracovníky, několika kámoši ze střední. Všichni mi dychtivě převyprávěli můj život, jak jej vidí oni, často neuspořádaně, ale vždy v pozitivním světle. Finnegana jsem znovu zahlédl, teprve když se začal snášet soumrak. Stál stranou od pódia a pozoroval, jak se Alicini známí z hudební branže prokousávají různorodým výběrem písní. Stál za svou ženou a objímal ji kolem pasu. Ona měla za večerního chladu oblečené jeho sako a oba se pořád tvářili stejně spokojeně.

Ztratil jsem Alici z dohledu a zapátral očima v davu. Stála na pódiu. Co jsem ji poznal, nevystupovala; jako kdyby tuhle část života absolutně hodila za hlavu. Světla byla zhasnutá, ale i v šeru jsem viděl, že ukazuje na kámoše a zve je nahoru. Jane, jejich bývalou hráčku na bicí, kamaráda z právnické firmy s jeho kontrabasem a ostatní, skupinu lidí, které jsem nijak zvlášť dobře neznal a s některými z nich jsem se nikdy nesetkal. Jejich přítomnost vypovídala o životě, který Alice vedla přede mnou, o důležité součásti její podstaty, k níž jsem tak nějak neměl přístup. Vidět svou ženu v tomto světle

pro mne bylo smutné a zároveň vzrušující: smutné, protože jsem měl dojem, že stojím v pozadí, a nepodstatné, nicméně radostné, protože pro mne zůstávala záhadou v nejlepším slova smyslu. Ukázala na Finnegan. Pódium zaplavilo modravé světlo a všiml jsem si, že jakmile Finnegan vystoupil nahoru, přítomní vytahovali mobily a natáčeli.

Moje žena tam stála nekonečně dlouho. Hlasy v očekávání zmlkly. Alice konečně přistoupila k mikrofonu. „Přátelé,“ řekla, „moc vám děkuju, že jste přišli.“ Pak ukázala na mě a za jejími zády se ozvaly varhany. Finnegan byl při hře na klávesy ve svém živlu. Varhany zvolna vedly úžasným nepoplitelným zvukem ostatní nástroje do boje. Alice stála na podiu, upírala pohled na mě a zlehka se pohupovala do rytmu. Světla teď svítila naplno a Finnegan přešel k písni, kterou jsem okamžitě poznal. Stará skladba z dob, kdy Led Zeppelin sklízeli největší slávu, lehká a nakažlivá, nádherná svatební píseň „S láskou“. Alicin zpěv zazněl tiše a nejistě, ale pak se bejstě zesílil. Nevím, jak je to možné, ale zdálo se, že jsou s Finneganem na jedné vlně.

Hudba se valila kupředu a Alice vstoupila do ostrůvku světla, zavřela oči a opakovala nádherný refrén, takovou obyčejnou větu, nicméně já si poprvé uvědomil, že je to tak, ona mě opravdu miluje. Rozhlédl jsem se po stanu a za sporého světla viděl naše kamarády a příbuzné, jak se pohupují v rytmu kouzelné melodie.

Pak hudba zlehka nabrala jiný tón a Alice zazpívala rozhodující krátkou pasáž, kterou jsem už dávno zapomněl, jednoduchou otázku, jež však smyla zbývající verše v tenkou vrstvu dvojznačnosti a pochyb. Na okamžik jsem se zapotácel. Opřel jsem se dlaní o opěradlo židle, abych znovu nabyl

ztracenou rovnováhu. Rozhlédl jsem se kolem. Všechno zaléval svit měsíce: dav svatebčanů, pastvinu, krávy podřimující v dálce, řeku. Vedle pódia jsem zahlédl Finneganovu ženu, jak tančí v zelených šatech, oči zavřené, ponořená do hudby.

Oslava trvala čtyři hodiny. Při východu slunce nás několik zůstalo sedět kolem bazénu, pozorovali jsme svítání nad řekou. My s Alicí jsme sdíleli jednu lenošku, Finneganovi hned vedle nás druhou.

Nakonec si Finneganovi posbírali kabáty a boty a chystali se k odchodu. „Doprovodíme vás,“ řekla Alice. Když jsme kráčeli k příjezdové cestě, měl jsem dojem, jako bych je znal léta. Nastoupili do svého lamborghini – půjčeného od přítele, jak Finnegan s mrknutím poznamenal – a vtom jsem si vzpomněl na dárek. „Jo! Zapomněl jsem vám poděkovat. Měli jsme si popovídat o vašem zvláštním dárku!“

„Určitě!“ řekl Finnegan. „Všechno chce svůj čas.“ Jeho manželka se usmála. „Zítra letíme zpátky do Irska, ale až se vrátíte z líbánek, napíšu vám e-mail.“

A bylo to. Tři týdny v téměř opuštěném, ale kdysi prvotřídním hotelu na pobřeží Jaderského moře, dlouhý let domů a najednou jsme se ocitli přesně tam, kde jsme začali – všechno při starém, jen jsme byli manželé. Byl tohle konec, nebo teprve začátek?

5

Po návratu ze svatební cesty jsme se oba pečlivě vyhýbali zklamání, které mohlo po skvělé oslavě a týdnech na klidné prosluněné pláži snadno přijít. První večer doma v našem malém domku v San Francisku, deset bloků od okraje pevniny a vůbec nejmenší slunečné pláže vůbec, jsem postavil na stůl svíčky, prostřel bavlněné ubrousky, vytáhl porcelán od babičky a připravil jídlo o čtyřech chodech. Žili jsme spolu už víc než dva roky a chtěl jsem, abychom se jako manželé cítili jinak.

Vařil jsem podle receptu na pečení s brambory, který jsem našel na internetu. Byla to hrůza – hustá hnědá masová pohroma. Alice si zaslouží pochvalu, protože vymetla talíř a prohlásila, že jídlo bylo vynikající. Přestože je drobná – i s nejvyššími podpatky měří sotva metr pětadesát – klidně zbaští pořádně naložený talíř. To se mi na ní vždycky líbilo. Žlutkový dort s čokoládovou polevou naštěstí zachránil situaci. Druhý den jsem se pokusil připravit další rodinnou večeři. Tentokrát se mi dařilo líp.

„Nesnažím se moc?“ zeptal jsem se.

„Možná se moc snažíš mě vykrmit,“ řekla Alice a kroužila kuřecím stehýnkem v bramborové kaši.

Načež jsme sklouzli zpátky k našim zavedeným zvykům. Objednali jsme si pizzu se salámem nebo jídlo s donáškou a jedli u televize. Jednou během našeho náruživého sledování *Života po mateřské školce* Alicin mobil pípnutím oznámil přijatý e-mail.

Alice vzala telefon. „To je od Finnegana.“

„Co píše?“

Četla nahlas. „*Mnohokrát děkuji, že jste Fionu a mě pozvali na oslavu vašeho sňatku. Nádherný svatební obřad a rušnou hostinu zbožňujeme ze všeho nejvíc. Bylo nám ctí, že jsme mohli být součástí vašeho mimořádného dne.*“

„Milé.“

„*Fiona říká, že vy s Jakem jí připomínáte nás před dvaceti lety,*“ pokračovala Alice. „*Trvá na tom, že musíte v létě přijet k nám na sever.*“

„No ne!“ hvízdal jsem. „To zní, jako kdyby se s námi vážně chtěli kamarádit!“

„*A poslední věc, dar. Pakt jsme my s Fionou dostali k naší svatbě. Balíček ležel jednoho deštivého pondělního rána na našem prahu. Teprve za dva týdny jsme se dozvěděli, že dárce byl jistý postarší pán z Belfastu, můj učitel hry na kytaru z dob, když jsem byl ještě kluk.*“

„Takže poslali dárek dál?“ vyhrkl jsem zmateně.

„Ne,“ řekla Alice. „To si nemyslím.“

Pohlédla na displej a četla dál. „*Ukázalo se, že jde o nejlepší dar, jaký jsme s Fionou dostali, a upřímně řečeno jediný, na který si vzpomínám. V průběhu let jsme Pakt věnovali několika mladým párům. Není vhodný pro každého, to jsem měl zmínit hned na začátku, ale podle toho, jak jsem vás a Jakea za tu krátkou dobu poznal, mám dojem, že pro vás bude to pravé. Nuže, můžu vám položit pár otázek?*“

„Ano,“ vyťukala Alice rychle.

Upřeně sledovala telefon.

Píp!

Znovu nahlas četla. „*Promiňte, že jsem tak drzý, ale chtěli byste, aby vaše manželství trvalo navždy – ano, nebo ne? Tohle funguje jen tehdy, jste-li upřímní.*“

Alice na mě pohlédla, tvářila se trochu rozpačitě. Zaváhala, přemýšlela možná o vteřinku déle, než měla, a pak napsala *Ano*.

Píp!

Vypadala čím dál víc zaraženě, jako kdyby ji Finnegan vedl potměnou ulicí.

„*Věříte, že dlouhé manželství bude procházet obdobími štěstí A smutku, světla A temnoty?*“

Samozřejmě.

Píp!

„*Jste oba ochotni pracovat na tom, aby vaše manželství trvalo navždy?*“

„To je přece jasný!“ vybafl jsem. Alice odepsala.

Píp!

„*Vzdává se některý z vás snadno?*“

Ani nápad!

„*Jste oba otevření novým věcem? A jste ochotni přijmout pomoc od přátel, pokud jim leží na srdci váš úspěch a štěstí?*“

Zvláštní. Alice na mě upřela pohled. „Co myslíš?“

„Ano, aspoň pokud jde o mě.“

„Jasně, za mě taky ano,“ řekla a vyťukala odpověď.

Píp!

„*Výborně. Máte v sobotu dopoledne čas?*“

Zvedla hlavu. „Máme čas?“

„Určitě!“ řekl jsem.

Ano, napsala. *Jste ve městě?*

„Já budu bohužel ve studiu nedaleko Dublinu. Ale moje kamarádka Vivian vás navštíví doma a vysvětlí vám Pakt. Když jste tak nadšení, bude mi ctí, připojíte-li se s Jakem k naší jedinečné skupině. Vyhovovala by vám návštěva v deset hodin?“

Alice nejdříve pročetla kalendář v telefonu a pak opět odpověděla ano.

Píp!

„Skvělé. Nepochybuji, že si s Vivian budete báječně rozumět!“

Čekali jsme, ale žádný další e-mail už nepřišel. Upřeně jsme zírali na telefon, až se ozve pípnutí.

„Připadá ti něco z toho – složitý?“

Alice se usmála. „Co by v tom mohlo být za problém?“

6

Pár slov o mně. Pracuji jako terapeut a poradce. Třebaže jsem měl milující rodiče a pohledem zvnějšku se mohlo zdát, že prožívám idylické dětství, dospívání bylo občas složité. Viděno zpětně, moje zaměstnání si spíš vybralo mě, než já je.

Studoval jsem biologii na kalifornské univerzitě, ale nijak dlouho. Na začátku druhého ročníku jsem přijal místo konzultanta na College of Letters and Science. Líbilo se mi zaškolování a pak i práce. Bavilo mě povídat si s lidmi, naslouchat, jaké mají potíže, pomáhat jim najít řešení. Po skončení školy jsem nechtěl svoji kariéru v oblasti poradenství ukončit, a tak jsem nastoupil do postgraduálního programu aplikované psychologie na Univerzitě v Santa Barbaře. Postdoktorandská praxe mě přivedla domů do San Franciska, kde jsem pracoval s ohroženými dospívajícími.

V současné době vedu se dvěma kolegy malé poradenské centrum. Když jsme před osmnácti měsíci začali v bývalé opravně vysavačů ve čtvrti Outer Richmond pracovat se skupinou, báli jsme se, že nebudeme schopni vydělat dost peněz na provoz. V jednu chvíli jsme dokonce uvažovali, že budeme bokem prodávat kávu a cookies s kousky čokolády, pro které mám tajnou slabost, abychom měli dost na pronájem.

Nakonec se ale zdálo, že centrum přežije, aniž bude nutné nějak zasáhnout. Moji dva kolegové, Evelyn (třicet osm, žije sama, mimořádně bystrá, jedináček z Oregonu) a Ian (Brit, jednačtyřicet let, gay, nejstarší z trojčat) jsou oba okouzlení, sympatičtí a stále dobře naladění lidé a mám dojem, že jejich veselá mysl tak nějak ovlivnila naše podnikání a centrum přežilo.

Každý máme svou oblast. Evelyn se zabývá v první řadě závislostmi, Ianovou specializací je zvládání vzteku dospělých a obsedantně kompulzivní porucha. Já se věnuji dětem a mladým dospělým. Pacienti, kteří přesně zapadají do některé ze zmíněných kategorií, jsou přiděleni dotyčnému kolegovi, ostatní si rovnoměrně rozdělujeme. Nedávno jsme se ale rozhodli rozšířit činnost, nebo přinejmenším dospěla k tomuto závěru Evelyn. Po návratu ze svatební cesty jsem zjistil, že zařídila, abych vedl naši expanzi do manželského poradenství.

„Protože mám tak bohatý manželský zkušenosti?“

„Přesně.“

Evelyn, schopná marketingová odbornice, mi už zajistila tři nové klienty. Když jsem protestoval, ukázala mi e-maily, v nichž oznámila klientům, že mám za sebou dlouhou praxi v poradenství a přesně měsíc osobních zkušeností s manželstvím.

Jímala mě hrůza, že nejsem připravený, a jakmile mě Evelyn seznámila s novinkou, okamžitě jsem zpanikařil a pustil se do studia. Zkoumal jsem vývoj manželství a překvapilo mě zjištění, že monogamní svazky našly v západní společnosti místo teprve před osmi sty lety.

Navíc jsem se dozvěděl, že sezdání lidé žijí déle než osa-

měl. Tuhle informaci už jsem slyšel, ale nikdy jsem nezkoumal skutečné studie. Hovoří poměrně přesvědčivě.

Groucho Marx na druhém konci názorového spektra tvrdí: „Manželství je úžasná instituce, ale kdo chce žít v instituci?“

Opsal jsem si také několik citátů, posbíraných z internetu a z police knih zakoupených v knihkupectví nedaleko kanceláře.

*Úspěšné manželství vyžaduje mnohokrát se zamilovat,
a to pokaždé do stejné osoby.*

Neduste se navzájem, ve stínu nic nevyroste.

A podobné věci. Citáty mohou pro amatéra představovat poslední spásu, ale já je mám při poradenských sezeních rád po ruce. Občas se něco objeví a mě nenapadne, co říct. Špetka Groucho Marxe dokáže prolomit ledy, zavést hovor do nečekaných končin, nebo mi zkrátka poskytnout chvíli, abych si srovnal věci v hlavě.

Sobota ráno. Vstali jsme brzy, abychom se připravili na Vivianinu návštěvu. Ve tři čtvrtě na deset skončila Alice s vysáváním a já vytáhl z trouby skořicové rohlíčky. Bez řečí jsme se oba trochu hodili do gala. Když jsem vyšel z ložnice v zapínací košili a světlých kalhotách, které jsem neměl na sobě několik měsíců, dala se Alice do smíchu.

„Kdybych potřebovala plochou televizi z marketu,“ řekla, „jsi můj člověk!“

Samozřejmě jsme se snažili předvést sebe i náš domek s omezeným výhledem na Pacifik v poněkud lepším světle. Nejsem si jistý, proč se nám zdálo, že musíme na Vivian udělat dojem, ale cítili jsme, že chceme zapůsobit, aniž na to téma padlo jediné slovo.

V devět padesát dva se Alice potřetí převlékla. Vešla do obývacího a zatočila se přede mnou v modrých šatech s květinovým vzorem. „Není to přehnaný?“

„Bezvadný!“

„A co boty?“

Měla na nohou nenápadné lodičky, které nosila výhradně do práce. „Moc formální,“ řekl jsem.

„Máš pravdu.“ Zmizela v chodbě a vrátila se v červených botách od Fluevoga.

„V pořádku!“ schválil jsem výběr.

Vyhlédl jsem oknem, ale nikde nikdo. Byl jsem trochu nervózní, jako bychom očekávali pohovor kvůli práci, o kterou jsme se ani neucházeli. Přesto jsme ji chtěli získat. Vzhledem ke krabičce, perům a tajemným e-mailům ji Finnegan učinil velmi vábnou – a musím uznat, že velmi *výjimečnou*. Alice je v koutku duše vyložená šprtka; jakmile něco začne, chce to dokončit. Ve všem, co dokončí, chce být nejlepší – ať je to pro ni dobré, nebo není.

V devět padesát devět jsem znovu vyhlédl oknem. Venku se válela hustá mlha, a žádné auto jsem nikde nezahlédl.

Pak se na schodech ozvaly kroky. Podpatky, decentní podpatky! Alice sklouzla očima k botkám od Fluevoga, pak vrhla pohled na mě. „Špatná volba!“ zašeptala.

Sebevědomě jsem přistoupil ke dveřím a otevřel. „Vivian!“ prohlásil jsem formálněji, než jsem měl v úmyslu.

Měla na sobě dobře padnoucí, ale velmi výrazně žluté šaty. Žlutá jako na Tour de France. Zdála se mladší, než jsem čekal.

„Vy nemůžete být nikdo jiný než Jake!“ prohlásila. „A vy jste určitě Alice! Vypadáte ještě úchvatněji než na fotce!“

Alice nezrudla; nečervená se nikdy. Místo toho sklonila hlavu na stranu a upřeně na Vivian hleděla, jako by ji hodnotila. Jak znám Alici, nejspíš Vivian podezírala z vedlejších úmyslů, ale mohu říct, že dotyčná mluvila upřímně. Alice zkrátka takhle na lidi působila.

Přesto vím, že by Alice prodala svoje vysoko posazené lícní kosti, kulaté zelené oči, husté černé vlasy – to všechno – za normální rodinu, živoucí, milující rodinu, za matku, která si neotrávila játra, za otce, který si neotrávil plíce, a za bratra,

který neprovedl to, co lidé chybně nazývají „snadná cesta ven“.

Vivian byla přitažlivá způsobem, který vyplývá ze sebevědomí, dobré výchovy a vkusu. Vypadala z osmdesáti procent, jako kdyby šla na obchodní schůzku, z dvaceti procent jako účastnice „sobotního brunchu s přáteli“. Měla kabelku z jemné kůže a na krku šňůru třpytivých perel. Když jí do obličeje padlo víc světla, došlo mi, že mám před sebou čtyřicátníci. Vlasy měla lesklé, pleť zářivou – napadlo mě, že jde o výsledky bio stravy, pravidelného cvičení a všeho ostatního s mírou. Představil jsem si ji na dobré pozici v počítačové firmě, s několika akciovými opcemi a ročním bonusem, který nikdy nezklame.

Když se v ordinaci poprvé setkám s potenciálním klientem, obvykle mi stačí pozorný pohled a jsem schopen odhadnout míru jeho potíží. Úzkost, stres a nejistota se během let zapíše do obličeje. Stejně jako se zvolna utváří říční zátočina, stres a úzkost pomalu zanechávají stále zřetelnější stopy v obličeji, až je změněná struktura, které běžně nevěnujeme pozornost, viditelná prostým okem.

Když sluneční paprsky pronikly mlhou, zalily náš obývací pokoj a doslova ozářily Vivianinu tvář, blesklo mi hlavou, že tahle žena žádným stresem, úzkostí ani nejistotou netrpí.

„Dáte si kávu?“ zeptal jsem se.

„Velmi ráda.“

Vivian se posadila do velkého modrého křesla, které stálo polovinu Aliciny první výplaty v právnické firmě. Otevřela kufřík a vytáhla notebook a malý projektor.

Váhavě jsem odešel do kuchyně. Zpětně si uvědomuji, jak mě znervóznilo, že nechávám Alici s Vivian o samotě. Když

jsem se vrátil s kávou, bavily se o naší svatební cestě a nádherném Jaderském pobřeží. Vivian se vyptávala na náš hotel, znala jeho jméno. Jak mohla vědět, kde jsme bydleli?

Usedl jsem vedle Alice a naložil každému z podnosu na talířek jeden rohlíček.

„Děkuji,“ řekla Vivian. „Skořicové mám moc ráda!“

Propojila projektor s notebookem a vstala. „Nevadilo by vám, kdybych sundala tuhle fotku?“ Nečekala na odpověď a sňala rám ze stěny. Fotografie, jejímž autorem byl Martin Parr, mi Alice věnovala k minulým narozeninám. Snímek se mi odjakživa líbil, ale nikdy jsem si ho nemohl dovolit. Záběr zdálky zachycoval osamělého muže, jak za bouřky plave délky na ošuntělé veřejné plovárně zchátralého skotského města v těsné blízkosti sytě zeleného moře. Na můj dotaz, kde fotku koupila, se Alice dala do smíchu. „Koupila? Kéž by to bylo tak jednoduchý!“

„Tak tedy,“ obrátila se k nám Vivian, „co všechno už vám Liam pověděl?“

„Vlastně nic,“ odvětila Alice.

„Můžeme otevřít krabici?“ zeptala se Vivian. „Stačí, když přinesete tu menší.“

Prošel jsem chodbou do zadní místnosti. Tam jsme měli uložené svatební dary, za které jsme zatím nepoděkovali, ne-našli jsme k tomu čas. Podle jisté sloupkařky píšící o téma-tech etikety byste měli s psaním děkovného dopisu počkat přesně jeden rok, ale ve světě e-mailů a okamžitých zpráv člověku taková doba připadá jako věčnost. Kdykoli jsem dary uviděl, přepadly mě výčitky kvůli všem poděkováním, která ještě musíme rozeslat.

Položil jsem krabičku a pera na stolek před Vivian.

„Pořád je zamčená,“ řekla s úsměvem. „První zkoušku jste složili.“

Alice nervózně upila kávy. Krabičku viděla poprvé až po svatební cestě. A hned se ji marně snažila otevřít pinzetou.

Vivian sáhla do kufříku a vytáhla svazek zlatých klíčků. Našla ten pravý, zasunula ho do zámku, ale neotočila jím.

„Potřebuji slovní potvrzení, že jste připraveni pokračovat,“ řekla, pohlédla na Alici a čekala.

Jak si zpětně uvědomuji, právě tehdy nás mělo napadnout, že něco není v pořádku. Měli jsme Vivian poslat pryč a nezvedat telefon, když volal Finnegan. Měli jsme s tím vším skončit dřív, než se věci daly do pohybu. Ale byli jsme mladí a zvědaví a zrovna jsme čerstvě uzavřeli sňatek. Navíc byl Finneganův dárek absolutně nečekaný a kurýr ohromně horlivý, odmítnout by bylo nezdvořilé.

„Jsme připraveni,“ prohlásila Alice.

8

Vivian zapnula projektor a na stěně, kde ještě před několika minutami visela fotka Martina Parra, se objevil obrázek z diapozitivu.

PAKT, zněl nápis.

Nic víc, nic míň. Velká černá písmena fontu Courier na prázdném pozadí.

„Takže,“ začala Vivian a otřela si prsty do ubrousku s monogramem. Zbyly nám ještě od svatby. Dosud mě šokovalo – v dobrém –, když jsem na ubrousku viděl vyšitá naše dvě jména: *Alice & Jake*. „Potřebuji vám oběma položit pár otázek.“

Vytáhla z kabely černé kožené desky a otevřela je. Objevil se žlutý linkovaný blok. Projektor stále promítal na naši stěnu nápis PAKT. Snažil jsem se nedívat na působivé slovo, které se nad námi tyčilo, nad naším křehkým, nedávno uzavřeným manželstvím.

„Ani jeden z vás předtím nežil v manželském svazku, říkám to správně?“

„Správně,“ odvětili jsme jednohlasně.

„Jak dlouho trval váš nejdelší předchozí vztah?“

„Dva roky,“ řekla Alice.

„Sedm,“ já na to.

„Let?“ Upřesnila Vivian.

Přikývl jsem.

„Zajímavé.“ Poznamenala si cosi do bloku.

„Jak dlouho trvalo manželství vašich rodičů?“

„Devatenáct let,“ odpověděla Alice.

„Čtyřicet a něco,“ řekl jsem a cítil nezaslouženou pýchu nad manželským úspěchem svých rodičů. „Pořád trvá.“

„Úžasně,“ přikývla Vivian. „Alice, a manželství vašich rodičů skončilo rozvodem?“

„Ne.“ Alicin otec zemřel teprve nedávno a věděl jsem, že se moje žena nechce do tohoto tématu pouštět. Ona totiž připomíná zavřenou knihu. Jako terapeut, nemluvě o tom, že jsem její manžel, občas shledávám, že akceptovat zmíněnou vlastnost není zrovna jednoduché.

Vivian se předklonila a opřela lokty o žlutý blok. „Co myslíte, z jakého důvodu se lidé v západním světě nejčastěji rozvádějí?“

„Nejdřív ty,“ poklepala mě Alice po koleni.

Nemusel jsem moc hluboce přemýšlet. „Nevěra.“

Pohlédli jsme s Vivian na mou ženu. „Klaustrofobie?“ zkusila to Alice.

Doufal jsem, že odpoví jinak.

Vivian si naše odpovědi poznamenala do bloku. „Myslíte si, že lidé by měli nést za své jednání odpovědnost?“

„Ano.“

„Ano.“

„Myslíte si, že manželské poradenství může pomoci?“

„Já v to rozhodně doufám!“ Rozesmál jsem se.

Cosi škrábala do poznámek. Naklonil jsem se, abych viděl,

co si znamená, ale měla příliš drobné písmo. Prudce zaklapla desky a jmenovala známou hereckou dvojici, která se nedávno rozvedla. Pikantní podrobnosti týkající se jejich rozvodu byly k přečtení všude. „Který z nich si myslíte, že může za rozvod?“

Alice sraštila čelo a snažila se vykoumat, co chce Vivian slyšet. Jak jsem řekl, moje žena je šprtka – jí zkrátka nestačí složit zkoušku, ona potřebuje perfektní výsledek. „Mám dojem, že odpovědnost nesou oba,“ odvětila. „Sice si nemyslím, že ty věci, který prováděla s Tylerem Doylem, svědčí o zralém charakteru, ale její manžel se mohl postavit k situaci jinak. Tak třeba nemusel postovat ty tweety.“

Vivian přikývla a Alice se trochu napřímila, zjevně potěšena. Napadlo mě, že takhle se určitě chovala ve škole, pořád se hlásila, horlivá a připravená. Teď se zdála zranitelná, v dobrém slova smyslu; působila roztomile nepatříčně, jak se – při své skvělé práci a mnohamilionových smlouvách – úporně snažila odpovědět správně.

„Já jako vždycky absolutně souhlasím se svou ženou.“

„Dobrá odpověď,“ řekla Vivian s mrknutím. „A teď dál. Jaký nápoj máte v oblibě?“

„Čokoládové mléko,“ řekl jsem. „Horkou čokoládu, když vychladne.“

Alice chvíli uvažovala. „Mívala jsem ráda brusinkový džus a vodu s ledem. Teď mi chutná minerálka Calistoga. A vám?“

Vivian se zdála být obratem situace překvapená. „Asi whisky Green Spot, dvanáctiletá, čistá.“ Rychle prošla poznámkou. „A teď to nejdůležitější: „Chcete, aby vaše manželství trvalo navždy?“

„Ano!“ vypálil jsem bez přemýšlení. „Samozřejmě!“

„Ano,“ přisvědčila Alice. Zdálo se, že to myslí vážně, ale znovu mě napadlo, co když takhle odpověděla jen proto, aby uspěla v testu?

„Hotovo!“ oznámila Vivian a uložila desky do kabely. „Že bychom se teď podívali na slajdy?“

9

„Pakt je společenství stejně smýšlejících jednotlivců usilujících o dosažení podobného cíle,“ začala Vivian. „Uskupení vzniklo v roce 1992 na malém ostrůvku v Severním Irsku, založila je Orla Scottová. Od té doby se Pakt exponenciálně rozrostl co do velikosti i odpovědnosti. Naše pravidla a směrnice se sice změnily a členská základna se rozrostla široko daleko, ale poslání a duch Paktu zůstává věrný pojetí, které na samém začátku stanovila Orla.“

Posunula se na židli, takže se naše kolena téměř dotýkala. Počítač stále promítal na stěnu nápis PAKT.

„Takže jde o klub?“ zeptala se Alice.

„Tak nějak,“ řekla Vivian, „ale ne docela.“

První diapozitiv ukazoval pohlednou vysokou ženu stojící před bílým domkem. V pozadí se modral oceán. „Orla Scottová bývala právničkou, státní zástupkyní,“ vykládala Vivian. „Byla mimořádně cílevědomá – kariéristka, jak sama říká. Vdala se, ale děti neměla. Byla rozhodnutá věnovat všechn čas svému postavení, toužila se dostat na ministerstvo spravedlnosti a nechtěla, aby ji cokoli brzdilo. Těsně před čtyřicátkou jí během jediného roku zemřeli rodiče, opustil ji manžel a její pozice byla prohlášena za nadbytečnou.“

Alice upřeně hleděla na fotku na zdi. Říkal jsem si, že zřejmě cítí s Orlou jistou spřízněnost. O ztrátách něco věděla.

„Orla vedla žalobu ve více než třech tisících případech,“ pokračovala Vivian. „Říká se, že prý všechny vyhrála. Byla kolečkem v soustrojí Thatcherové, a jakmile premiérka přišla o moc, Orla se ocitla bez práce.“

Vrátila se na ostrov Rathlin, kde vyrostla. Pronajala si domek, počítala, že tam zůstane pár týdnů, srovná si věci v hlavě a naplánuje další kroky. V následujících dnech však zjistila, že ji stále víc láká mírumilovný život na ostrově, klidná existence, kterou znala jako dítě. Uvědomila si, že věci, kterých si nejvíc cení, jsou ubohé. Stáhla se na ostrov s tím, že jí zdejší prostředí pomůže lépe se vyrovnat se stresem ze ztráty zaměstnání, ale zjistila, že vysazení z práce není tak zdrcující, jak si představovala. Ukázalo se, že nejvíce ji odrovnal rozpad manželství.

Do manžela se vášnivě zamilovala na vysoké. Brali se mladí, ale pak si pomalu přestávali rozumět. Když přišel s návrhem, aby se rozvedli, ulevilo se jí – zbavila se jen další hromady problémů, na které už nemusela myslet. Když k sobě byla absolutně poctivá, připouštěla, že manželství vnímá jako nepříjemnost – potíž, kvůli které cítila výčitky pokaždé, když se musela dlouho zdržet v kanceláři.

Do práce se vrhla naivně, s touhou pomáhat obětem. V měsících následujících po rozvodu si začala tvrdě budovat kariéru. Byla pořád v jednom kole, postupovala rychle od jednoho případu ke druhému, neměla čas zkoumat věci z širší perspektivy. Časem se stala součástí proměnlivé politické scény, ke které necítila žádnou hlubokou úctu. Jednotvárný proud každodenních událostí ji strhl s sebou.

Když jí došlo, co se děje, začala analyzovat křivku jejich manželství. Pokusila se vztah znovu oživit, ale manžel se už vydal jinou cestou.“

Vivian teď mluvila rychleji, okouzlená příběhem, který už nejspíš vyprávěla nesčíslněkrát.

„O rok později se jako každý den procházela po ostrově a potkala jistého muže. Richard byl americký turista, cestoval sám po ostrovech Severního Irska a hledal vzdálené rodinné kořeny. Zrušil zpáteční let, dal ve Státech výpověď v práci, prodloužil rezervaci pokoje v jediném hotelu na ostrově a nakonec požádal Orlu o ruku.“

Všiml jsem si, že Alici cosi rozrušilo. „V téhle historce,“ řekla, „se všichni vzdávají zaměstnání. To je nějaká podmínka, nebo co? Já i Jack totiž máme svou práci moc rádi!“

„Ujišťuji vás, že celá řada členů Paktu, například váš sponzor, velmi úspěšně podniká,“ odvětila Vivian. „Pakt chce, abyste byli sami sebou, jen lepší.“

Hned mi došlo, že tenhle slogan jsem slýchal na letním táboře.

„Orla Richardův návrh zvažovala,“ řekla nám Vivian. „Už pochopila, jaké jednání vedlo k rozpadu jejího manželství. Nechtěla opakovat stejné chyby. Byla přesvědčená, že jsme tvorové podléhající síle zvyku. Jakmile se ocitneme ve vyjetých kolejích, je těžké se měnit.“

„Ale změna je možná,“ konstatoval jsem. „Moje praxe – celá oblast působnosti – je na tomto předpokladu založena.“

„Samozřejmě,“ přitakala Vivian. „A Orla by s vámi souhlasila. Dospěla k závěru, že má-li být její druhý partnerský svazek úspěšný, je potřeba jasná strategie. Celé dny bloumala

po pobřeží a uvažovala o manželství: o věcech, které je přivádějí ke krachu, a o těch, které mu pomáhají, aby vzkvétalo. V domku zapisovala svoje myšlenky na psacím stroji, jež používala její matka, průměrná novinářka, před několika desítkami let. V průběhu sedmnácti dnů se vedle psacího stroje nakupila hromada stránek, vznikl manuál a byl vytvořen systém pro budování pevného manželského svazku. Chápejte správně: *Je* to systém – vysoce účinný, vědecky podložený, jehož hodnoty byly mnohokrát doloženy. Orla totiž věří, že manželství by nemělo být ponecháno náhodě. Myšlenky, které shromáždila během procházek po ostrově, nakonec vedly k založení Paktu.“

„A co Orla s Richardem, vzali se vůbec?“ chtěl jsem vědět.

„Ano.“

Alice se předklonila. „A jsou pořád spolu?“

Vivian důrazně přikývla. „Jistěže jsou. My *všichni* jsme spolu. Pakt funguje. U Orly, u mě, bude fungovat i u vás. Stručně řečeno, Pakt znamená dvě věci. Je to smlouva s vaším protějškem. A členství ve skupině,“ – ukázala na snímek hloučku veselých lidí na trávníku promítnutý na stěnu – „společenství stejně smýšlejících osob, které tuto dohodu podporuje a posiluje. Už je vám to jasnější?“

„Úplně ne,“ řekla Alice s úsměvem. „Ale ta věc mě zaujala.“

Vivian promítla pár diapozitivů. Většinou fotky zazobaných lidí bavících se na impozantních trávnících a v dobře vybavených místnostech. Zastavila se u fotografie Orly, jak stojí na balkóně a promlouvá k napjatě poslouchajícímu davu, za zády jasné slunce a nekonečnou poušť.

„Orla původně tíhla k právu,“ pokračovala Vivian. „Líbilo se jí, že zákony jsou pevně dané, a pokud ne, právní precedens ukáže, jak případ řešit. Uklidňovalo ji vědomí, že odpovědi jsou k dispozici, stačí, aby je vyhledala. Uvědomila si, že i manželství, stejně jako společnost, potřebuje soubor jistých pravidel.“

Věřila, že britská společnost funguje hladce už celá staletí právě díky těmto zákonům. Každý ví, co může čekat. Někteří jedinci možná chtějí podvádět, krást, nebo, nedej bože, dokonce spáchat vraždu, ale valná většina občanů zákony neporušuje, protože zná následky. Po krachu prvního manželství Orle došlo, že nejen neměla jasno, co od manželství očekává, ale navíc ani nevěděla, jaké následky bude mít její jednání.“

„Takže Pakt se snaží vnést do instituce manželství principy britského práva?“

„Nejde jen o snahu. Opravdu se to děje.“ Vivian vypnula projektor. „Skutečnou hodnotu ani nedokážu dostatečně zdůraznit: Pakt poskytuje společenství podporu, povzbuzení a dodává instituci manželství strukturu.“

„Zmínila jste se o následcích,“ řekla Alice. „Myslím, že moc dobře nechápu, co máte na mysli.“

„Víte,“ začala Vivian, „Já už jsem jednou vdaná byla. Mě bylo jednadvacet, jemu dvacet tři. Seznámili jsme se ve škole a chodili spolu, mysleli jsme, že k sobě patříme navždy. Ze začátku to bylo vzrušující, my dva proti celému světu, ale pak – nedokážu přesně říct, kdy se věci změnily – jsem si začala připadat hrozně *osamělá*. Objevily se potíže a já se neměla na koho obrátit. Podváděl mě. Nechápala jsem proč; dělala jsem si starosti, že je to moje vina, ale nevěděla jsem, jak se zacho-

vat. Rozvod přišel rychle, jako by to byly jediné dveře, a já se zkrátka potřebovala dostat ven.“

V koutku oka se jí zaleskla slza. Vivian se napřímila a otřela ji špičkou prstu. „Když jsem poznala Jeremyho, byla jsem hodně nedůvěřivá. Stejně jako Orla. Jeremy mě požádal o ruku a já řekla ano, ale svatbu jsem odkládala. Měla jsem strach, že budu opakovat tytéž chyby. Představa manželství ve mně vyvolávala negativní myšlenky.

„Jak jste se nakonec ocitli ve společenství?“ zeptala se Alice.

„Došly mi výmluvy. Jeremy se rozhodl, že stanoví přesné datum, a tak jsem to ponechala a události nabraly rychlý spád. Dva týdny před svatbou jsem jela na služební cestu. Seděla jsem v kavárně na letišti v Glasgow a popíjela Gordon's Gin, možná až moc. Pamatuji se, že jsem seděla o samotě a plakala. Spíš vzlykala. Dost hlasitě, takže lidé kolem se zvedali a přisedali si jinam. Trapné. A pak ke mně přistoupil jistý postarší džentlmen, dobře oblečený, pohledný. Cestoval za synem, který studoval na vysoké v Palo Altu. Dlouho jsme si povídali. Vyklopila jsem mu všechno o svatbě, bylo příjemné svěřit se s obavami cizímu člověku, kterého se nijak netýkaly. Na Islandu vybuchla sopka a naše dvouhodinové mezipřistání se protáhlo na osmihodinové. Dotyčný byl ale ohromně milý a zajímavý a ze zpoždění jsem vlastně měla radost. O pár dnů později přišel poštou svatební dar. A teď tu před vámi sedím. Šest let šťastně vdaná.“

Sáhla po dřevěné krabičce, vsunula do zámku zlatý klíček a odemkla. Uvnitř ležela jakási lejstra, několik archů pergamentu popsaných modrým inkoustem. Pod nimi dvě stejné malé knížečky vázané ve zlaté kůži.

Alice pozorně přejela prsty po knihách.

Vivian nám podala každému jednu. Zarazilo mě, když jsem uviděl vyražená naše jména, datum svatby a nápis PAKT provedený velkými hůlkovými písmeny.

„Tohle je *Manuál*, řekla Vivian. „Ten se musíte naučit zpaměti.“

Rozevřel jsem knihu a zalistoval. Písmo bylo drobné.

Ozval se Vivianin mobil. Vytáhla ho, sklouzla prstem po displeji a prohodila: „Strana čtyřicet tři: Když volá váš protějšek, vždy zvedněte telefon.“ Rozpačitě jsem na ni pohlédl. „*Manuál!*“ Ukázala na knihu.

Vyšla na verandu a zavřela za sebou dveře. Alice vzala knihu a s vytřeštěnýma očima nehlasně vyslovila *omlouvám se*. Ale usmívala se.

Nemusíš, odpověděl jsem stejným způsobem.

Naklonila se blíž.

Jak jsem se už zmínil, požádal jsem Alici o ruku, protože jsem si ji chtěl udržet. Po návratu ze svatební cesty jsem měl strach, aby neprožívala posvatební zklamání. Náš život se rychle vrátil do starých kolejí a to mě znervózňovalo. Alice vyžaduje jistou dávku vzrušení. Snadno se začne nudit.

Dosud jsem měl za to, že po fyzické stránce se manželství nijak neliší od společného soužití. Z duševního hlediska však znamenalo obrovský skok. Neumím si to vysvětlit, ale jakmile farář řekl: „Prohlašuji vás za muže a ženu,“ *cítil* jsem se ženatý. Doufal jsem, že Alice je na tom stejně, ale jistý jsem si nebyl. Zdálo se, že je šťastná, ale štěstí se někdy vytratí.

Musím uznat, že vzhledem k uvedeným důvodům jsem byl zvláštnímu společenství, do kterého nás Finnegan vtahoval, nakloněný. Možná přinese do nové etapy našeho vztahu

víc vzrušení! A způsobí, že nám naše pouto bude připadat jiné a pevnější.

Vivian se vrátila. „Čas letí,“ podotkla. „Budu muset jet. Podepíšeme?“ Přistrčila k nám archy pergamenu. Text byl psaný drobným písmem a ve spodní části stránky jsem uviděl několik kolonek pro podpisy. Vivian se podepsala vlevo nad nápis „zprostředkovatelka“. O řádek níž už byla modrým inkoustem podepsaná Orla Scottová. Titul pod jejím jménem zněl „zakladatelka“. Vpravo, vedle titulu „patron“ se vyjímal Finneganův podpis. Moje jméno bylo nadepsáno nad kolonkou „manžel“. Vivian nám podala pera zdobená monogramy, která tvořila součást zásilky s dřevěnou krabičkou.

„Můžeme si smlouvy pár dnů nechat?“ zeptala se Alice.

Vivian svažila čelo. „Samozřejmě, když jinak nedáte, ale odpoledne odjízďím z města a ráda bych, abyste byli zařazeni do systému co nejdříve. Ať nezmeškáte nadcházející párty, to by mě mrzelo.“

„Párty?“ ožila Alice. Zmínil jsem se, že Alice zbožňuje večírky?

„Bude to senzační!“ Vivian nedbale ukázala na lejstra. „Ale nechci na vás spěchat. Nechte si tolik času, kolik potřebujete.“

„Dobře,“ řekla Alice a obrátila na první stránku. Zřejmě už byla víc advokátkou než hudebnicí. Letmo jsem přelétl očima stránky, snažil jsem se soustředit, probodnout neproniknutelnou roušku dvojsmyslů a právnické hantýrky. Všiml jsem si, jak se Alice při čtení tváří; několikrát se usmála, párkrát svažila čelo. Vůbec jsem netušil, co si myslí. Konečně obrátila poslední list, vzala do ruky pero a podepsala. Když

zaznamenala můj překvapený výraz, objala mě a řekla: „Tohle nám prospěje, Jakeu. A kromě toho, snad si nemyslíš, že bych si nechala ujít večírek?“

Vivian už balila projektor. Bylo mi jasné, že bych si drobně psaný text zřejmě měl přečíst. Jenomže Alice tohle chtěla udělat. A já si přál učinit ji šťastnou. Při podepisování jsem v prstech cítil tíhu pera.

10

Mezi tím, co si o sobě myslíme, a jací jsme doopravdy, je samozřejmě rozdíl. Já se rád ujišťuji, že rozpor není nijak propastný, nicméně uznávám, že existuje. Někáký důkaz? Myslím si o sobě, že jsem poměrně oblíbený, sympatický člověk s nadprůměrným počtem přátel. Přesto mě známí na svatby moc nezvou. Nevím proč. Někteří lidé, například Alice, dostávají pozvánky pořád.

Výhodou je, že si právě proto pamatuji každou svatbu, na kterou jsem kdy byl pozvaný, včetně té úplně první.

Bylo mi třináct a v San Francisku se vdávala jedna z mých oblíbených tet. Vztah se vyvíjel rychle a najednou přišlo datum sňatku. Červencová sobota, hostina v Irském kulturním centru, jehož prostory připomínaly jeskyni. Podlaha ulepená, z každé škvíry stoupal pach levného piva usazený po dávno zapomenutých svatbách. Na pódium nastoupili mexičtí hudebníci, z kuchyně byly přineseny enchilady a tortilly. Prostor podél celé zadní stěny zabíral dobře vybavený bar, irští barmani kmitali mezi lahvemi. Místnost nacpaná k prasknutí. Jakýsi chlapík mi podal pivo a zdálo se, že to nikomu nevadí. Po pravdě řečeno jsem tak nějak podvědomě cítil, že odmítnutí by bylo považováno za urážku.

Moje teta stála v čele odborové organizace, byla důležitou osobou. Její nastávající zaujímal v odborech stejné postavení, jen v jiné oblasti. V zaplněném centru vládla ohromně slavnostní atmosféra. Dokonce i ve svém věku jsem vnímal, že se děje něco hodně důležitého. Dovnitř proudili hosté, veselí a hluční, odkládali kabáty, kabely a klíčky od auta a zjevně plánovali, že nějakou dobu pobudou. Říct, že se tu pilo, tančilo, klábosilo a hrála hudba a ještě víc se pilo a tančilo, by zdaleka nevystihovalo situaci. Byla to nejdivočejší a nejdelší oslava, jakou jsem kdy navštívil. Nepamatuji se, kdy skončila, a nevybavuji si cestu domů. Dodnes mi zůstala mlhavá vzpomínka – jako zvláštní hlučný sen trůnící na kraji propasti mezi dětstvím a dospělostí.

Co pamatuji, nikdy se ke mně nedoneslo, že by tetino manželství skončilo. Jen se zdálo, že pouto slábne. Můj strýc jeden den ještě byl, a druhý den už ne. Roky plynuly. Oba se naplno věnovali kariéře. A pak jsem jednou ráno četl *Los Angeles Times* a zjistil jsem, že můj strýc zemřel.

Nedávno jsem si onu svatbu vybavil – hudbu, jídlo, pití a bláznivé veselí v malé přeplněné místnosti – a přemítal jsem, jestli se opravdu udála. Byla to moje první svatba, nebo přinejmenším první, ze které jsem si odnesl, že manželství znamená štěstí a radost.

Je pozdní večer po Vivianině návštěvě a ležíme v posteli. Alice mi podá výtisk *Manuálu*. „Bylo by dobrý, kdyby sis to přečetl. Nechci, abys byl odvečen do vězení v podobě manželství.“

„To není spravedlivý. Ty jsi studovala práva. Máš výhodu!“

Manuál sestává z pěti částí: Naše poslání, Pravidla činnosti, Zákony Paktu, Následky, Arbitráž. Nejdelší jsou Zákony Paktu. Části jsou rozděleny na sekce, následují oddíly, paragrafy, věty a body, vše drobným písmem. Jde o příliš velké sousto a už od pohledu je mi jasné, že text jen letmo projdu, víc neudělám. Zato Alice si podrobnosti a právnický žargon vychutnává.

„A jéje,“ řekne, „asi budu mít potíže.“

„Cože?“

„Oddíl 3, paragraf 6, Žárlivost a podezíravost.“ Není žádným tajemstvím, že Alice má s žárlivostí problém. Tohle spleťtí klubko nejistoty se snažím rozmotat, co jsme spolu začali chodit.

„Čekají tě krušný časy,“ prohodím.

„Počkat, mistře! A co tohle: Oddíl 3, paragraf 12, Zdraví a kondice.“

Pokusím se jí vyšknout *Manuál* z rukou, ale se smíchem ho ukořistí zpátky.

„Pro jeden večer bylo četby až dost,“ řeknu. Hází *Manuál* na noční stolek a tiskne se ke mně.

12

Moje kancelář je plná knih a článků o manželství. Podle studií Rutgersovy univerzity platí, že pokud je žena v manželství spokojená, manžel je také mnohem šťastnější; mužská míra spokojenosti v manželství však nemá na manželčin pocit štěstí žádný vliv.

Muži menšího vzrůstu zůstávají ženatí déle než ti vyšší.

Nejlepší ukazatel úspěšného manželství? Stav kreditního účtu.

Babylonský zákoník požadoval, aby žena, která podvádí svého manžela, byla hozena do řeky.

Z akademického hlediska platí, že kvalitní studie s řádným závěrem je obvykle výsledkem zpracování velkého objemu údajů. Čím víc dat, tím víc mizí extrémy a vychází najevo skutečný stav. Občas ale zjišťuji, že příliš údajů poskytuje nadbytek informací a že v takovém případě se pravda začíná vytrácet. Jak je to s manželstvím, nedokážu říct. Rozhodně je možné se poučit z úspěchů i selhání těch předchozích. Ale copak každé není jedinečné?

Liza s Johnem jsou moji první klienti. Před jejich příchodem si o nich všechno nastuduji, protože takový já jsem, takhle pracuji. Je deštivý den, dokonce ještě pochmurnější než obvykle. John pracuje v marketingu. Brali se před pěti

lety, důkladně připravený obřad se konal na golfovém hřišti v Millbrae.

Okamžitě si získají moje sympatie. Ona má na hlavě pestrobarevný baret, který sama pletla, což považuji za opak samolibosti, a on mi připomíná dobrého kamaráda ze střední, jen je bystřejší. Poradenství tohoto druhu bude možná příjemnou protiváhou k mé obvyklé práci s teenagery. Rád se pro změnu budu zabývat dospělými, vést dospělé rozhovory, které se nestočí k Nietzschemu nebo Passengerovi, případně k vědecky podloženým prospěšným vlastnostem marihuany. Rozumějte mi dobře, já mám děti rád. Ale to, co je činí tak zranitelnými – jejich pocit odhalení smíšený s beznadějí, naivní víra v originalnost jejich myšlenek –, může také způsobit, že se opakují. Občas jsem měl chuť vyvěsit na dveře ceduli s oznámením ANO, ČETL JSEM *Franny a Zooey* a NE, ANARCHIE NENÍ USKUTEČNITELNÁ FORMA VLÁDY. Takže Liza s Johnem představují plodnou novou oblast. Líbí se mi myšlenka, že pomáhám lidem řešit problémy, které jsou bližší mým vlastním. Za jiných okolností bych s dotčnými skoro mohl kamarádit.

John tráví nesmyslné hodiny rozjížděním jakéhosi podniku, vytváří průkopnickou aplikaci, jejíž podstatu nedokáže úplně vysvětlit. Liza je otrávená z práce propagátorky zážračných možností nemocnice, která jí připadá jako továrna pro nemocné. „Připadám si jako podvodnice,“ přiznává Liza a upraví si baret. „Postrádám přátele. Chci se přestěhovat zpátky do Washingtonu!“

„Postrádáš jednoho přítele,“ přeruší ji John. „Aby bylo jasno!“ Pak pohlédne na mě a zopakuje: „Postrádá *jednoho* přítele.“

Liza si ho nevšímá. „Chybí mi vzrušující život v hlavním městě!“

„Vzrušující?“ vybafne John. „Nikdo tam nechodí ven, dokonce ani za nejhezčího počasí. Devět z deseti restaurací jsou hospody, kde se vaří pivo! Slušný salát neseženeš! Nevykládej mi, že se chceš vrátit ke smaženým cibulovým kroužkům a ledovému salátu!“ Všímám si, jak jeho negativní energie Lizu znervóznila.

Liza vysvětluje, že ji před šesti měsíci kontaktoval kamarád ze střední, našel si ji na facebooku. „Dělá do politiky,“ řekne. „Něco *dělá!*“

„Tak nevím, co je horší,“ prohlásí John. „Že má moje žena pletky, nebo že se zapletla s nějakým neschopným nabubřelým politikem!“

„Lizo,“ oslovím ji, „John si myslí, že máte poměr. Můžete váš vztah s bývalým přítelem ze střední popsat?“ Přímočarost je někdy dobrá, ale jindy musí člověk přistupovat k jádru věci oklikou.

Vážení čtenáři,

právě jste si přečetli přesně deset tisíc slov, jež jsme vám na základě svolení autora mohli nabídnout jako bezplatnou ukázkou. Pokud chcete číst dál, stačí maličko: koupit si tuto knihu u vašeho oblíbeného prodejce elektronických knih. Přejeme příjemný čtenářský zážitek!